

בריתם של החתולים

יפן

היה היה פעם חתול בעל מראה נהדר, פרווה חלקה ורכה כמו משי, ועיניים ירוקות וחכמות, שבהם יכול היה לראות גם בחושך. קראו לו גון והוא שייך למורה מוסיקה, שהיה כל כך גאה בו שלא היה נפרד ממנו בעד כל הון שבעולם.

לא רחוק מביתו של המורה גרה גברת, בעלת חתולה יפהפה בשם קומה. היא הייתה יפה ביותר, מצמצה בעיניה היפות ואכלה את מזונה בעדינות רבה, וכשגמרה לאכול ליקקה את אפה בלשונה הורודה, ובכלל הייתה כה חמודה שגבירתה אמרה תמיד "קומה, קומה, מה הייתי עושה בלעדיך?"

קרה שערב אחד, תוך טיול, שניים אלה נפגשו תחת עץ דובדבן והתאהבו תוך רגע אהבה ללא גבול.

גון הרגיש שהגיע זמן למצוא לו אישה. כי כל

הגברות מהסביבה חיזרו אחריו והוא נעשה ביישן ממש, אך היה בררן ולא שם לב על אף אחת מהן.

עכשיו, לפני שהספיק לחשוב, אל האהבה תפס אותו ברשתותיו והוא התמלא באהבתו לקומה. היא נענתה לתחושות אלה שלו, אבל כמו כל אישה, ראתה את הקשיים העומדים לפנייהם והתייעצה עם גון איך להתגבר עליהן. גון ביקש מבעליו שיקנה את קומה, אך בעלתה לא הייתה מוכנה להיפרד ממנה. ואז המורה למוסיקה התבקש למכור את גון לגברת, אך הוא לא היה מוכן לשמוע על כך, והכל נשאר כמו קודם.

אבל אהבתם של הזוג בערה והם החליטו להתאחד ולחפש את מזלם במקום אחר. בליל ירח אחד הם התגנבו החוצה ויצאו לעולם לא מוכר.

הם צעדו יחד בלילה ובאור השמש, השאירו את בתייהם רחוק מאחור, ולקראת ערב מצאו את עצמם בגן גדול. הם היו כבר עייפים מאוד ומחוממים מהדרך, והדשא בגן נראה רך

ומזמין, העצים זרקו צללים קרירים ועמוקים.
אך פתאום בגן עדן זה הופיעה מפלצת בצורת
כלב גדול, גדול מאוד!

הכלב קפץ עליהם בפה פעור ושיניים חדות
וקומה בצעקה גדולה קפצה על עץ הדובדבן.
אבל גון באומץ רב החליט לפגוש את יריבו, כי
ידע שקומה מביטה עליו והוא לא יכול לברוח.
האומץ שלו לא היה עוזר לו הרבה אילו היריב
הגדול ואכזר היה מגיע אליו.

מענף העץ, עליו יושבה, ראתה קומה את הכל
והתחילה לצרוח בכל כוחה, בתקווה שמישהו
ישמע ויבוא לעזרה. למזלם עבר בסביבה
משרת של הנסיכה, לה היה שייך הגן.
המשרת גירש את הכלב, לקח את גון, הרועד
בכל גופו, והביא אותו אל הגברת שלו.

הנסיכה, הגברת החדשה של גון, הייתה
טובת-לב ונעימת הליכות וכולם אהבו אותה.
היא הייתה בוודאי חיה חיי אושר לולא נחש
אחד, שהתאהב בה והטריד אותה תמיד.
למשרתים ניתנה הוראה לגרש אותו כל פעם
שיופיע, אבל הם לא הקפידו על כך ביותר

והוא היה ערום מאוד, כך שלעתים הצליח
להזדחל לידם והפחיד את הנסיכה.
יום אחד, כשהיא יושבה בחדרה וניגנה על כלי
הנגינה האהוב שלה, הרגישה שמשו זוחל
עליה וראתה את האויב שלה שמנסה לנשק
את לחיה. היא נבהלה, צעקה ונפלה אחורנית
וגון, ששכב מכורבל לרגליה, הבין את מקור
הפחד שלה, ותפס את הנחש בגרונו.
הוא נשך לו פעם אחת בלבד וזרק אותו על
הארץ, שם הוא שכב מת ויותר לא יכול היה
להטריד את הנסיכה.

הנסיכה לקחה את גון בזרועותיה, ליטפה
וחיבקה אותו ודאגה שיקבל את האוכל
הטעים ביותר וריפוד הרך ביותר למשכבו.
הוא היה בוודאי מאושר מאוד אילו רק יכול
היה לראות שוב את קומה.

עבר זמן ויום אחד גון שכב לפני דלת הבית,
מתחמם בעצלות בשמש, כשפתאום ראה
חתול בריון גדול שמטריד ומתאכזר לחתול
קטן. גון קפץ מלא חימה וגירש את החתול
הגדול אך כשהסתובב כדי לנחם את הקטן

לבו כמעט התפוצץ מרוב אושר, כי הכיר את קומה. היא תחילה לא זיהתה אותו, כי בינתיים הוא נעשה גדול ומלא הוד, אך כשהבינה מי הוא, אושרה היה ללא גבול. הם שפשפו את ראשיהם ואפיהם שוב ושוב ואת הנהימות שלהם אפשר היה לשמוע למרחקים.

כף בכף הם הופיעו לפני הנסיכה וסיפרו על חייהם ועל צרותיהם. הנסיכה בכתה מרוב השתתפות בגורלם והבטיחה שהם כבר לא ייפרדו לעולם ויחיו אצלה עד סוף ימיהם. במשך הזמן הנסיכה התחתנה והנסיך בא לגור בארמונה. היא סיפרה לו על שני החתולים ועל האומץ של גון ששחרר אותה מאיומו של הנחש.

הנסיך ששמע זאת נשבע שהם לא יעזבו אותם וילכו עם הנסיכה לכל מקום. וכך הכל הסתדר כפי שהנסיכה רצתה. לגון ולקומה נולדו ילדים רבים וכך גם לנסיכה, והם שיחקו ביחד והיו לידידים במשך כל חייהם.